

Мене довго шукав пастор харизматів зі своїми помічниками, щоб розібратися зі мною по-чоловічому

Станіслав Сабанський, служитель в місті Запоріжжя

Трохи розкажіть про свою сім'ю

Наша сім'я до 1992 року жила на Далекому Сході недалеко від міста Благовещенськ. Батьки самі з України, але за радянських часів жили там. Всі родичі вважали себе православними, але мама Ольга Петрівна завжди шукала Бога. Чула, що після розвалу союзу можна придбати Біблію, шукала, яку церкву потрібно відвідувати. Несподівана рання смерть маминої мами змусила її подумати: а що ж буде після смерті? У чому сенс життя? І Господь послав їй запрошення на відвідування біблійних уроків від пастора Петра Добронецького і його дружини Марії. Мама почала вивчати уроки, не знайшла в них розбіжності з Біблією, і прийняла хрещення, відвідувала громаду, але незабаром ми поїхали в Харківську область. Мені тоді було шість років, я завжди відвідував з мамою служіння. Зі мною їздив мій брат, він так само член церкви в Харкові, але сестра так і не прийняла хрещення.

Як Вас мама привела до Бога?

Спочатку мама розповідала нам історії з Біблії. Вона вміла красиво піднести, ми любили її слухати. Ніколи ми не лягали спати, чекали цих вечірніх розповідей. Вона так барвисто розповідала, в нашій уяві ці історії оживали. Мама купила всім нам Дитячі Біблії. Ми з братом читали із задоволенням, навіть

змагалися. Наприклад, він прочитав Біблію два рази, запам'ятав імена, населені пункти, а я прочитав тільки один раз. І ось таке гарне суперництво було у нас, і так ми вивчили Біблію. Мама брала нас на збори. Жили ми в селі, найближча громада була в тридцяти кілометрах, їздити було незручно – або дуже рано приїжджаємо, або вже пізно. Мама знайшла спосіб, виходила на дорогу, «голосувала» і ми в молоковозках їхали в місто. У Куп'янську великий молокозавод, з усього округу возили з сіл молоко, ось з ними ми і добиралися. Брала нас з братом по черзі, в кабіні не можна було сидіти мамі з двома дітьми. Ми з братом раділи цим поїздом, адже в машині їхали. Це були дев'яності роки. Нам подобалося в громаді. Нас запрошували до себе в гості, ми знали, що можна прийти, нас чекали в будь-якій сім'ї.

Яке враження було від церкви у Вас в дитинстві?

Церква тоді була трохи іншою. Нам, малюкам, було все цікаво. У той час церква була велика, багато дідусів і бабусь, яких вже немає, вони з любов'ю ставилися до дітей – то цукерку принесуть, то яблучко. Було багато дітей, молоді, не було сумних моментів. Ми орендували ПК КЛЗ (Куп'янський Ливарний Завод), людей було так багато, що не знали куди посадити. Всі були доброзичливі, рівні, не було зарозумілих, гордих. Це була монолітна сім'я. Не було жодної суботи без місіонерських виходів, це був «живий мурашник», в якому все живо, дихало, працювало.

Що вплинуло на Вас, що залишилися в церкві?

Ми вирішили не їздити тридцять кілометрів на служіння, молилися, купили в селі будиночок, добудували, облагородили, зробили ремонт, і вклали в нього багато любові і праці. У селі збиралося 18 осіб, нам дали статус громади, представили пастора, мені вже було 17 років, і запропонували бути керівником громади. Якось я розповів проповідь, всім сподобалося, і, коли пастор їхав в інші громади, проводив служіння я. З Харкова до нас приїхала одна сестра Раїса

Колосок (Кравченко), дуже активний член церкви, присвячена, була однією з перших, які прийшли в дев'яностих. Вона купила в селі будинок, і ми приходили до неї на малу групу. Великий внесок у моє майбутнє внесла ця сестра – вона побачила в мені пастора. Моя мама і ця сестра знайшли тих людей, які хотіли дізнатися про Господа, і їх служінням утворилася громада в 2003-2006 роках. У 2002 році Картер приїхав до Харкова, я відвідав всі зустрічі 20 червня я прийняв хрещення. Після школи в інститут не зміг поступити. Закінчив технікум, рік працював за фахом. Коли мені було 21 рік, поступив дзвінок від конференції. Виявляється, ця Раїса Іванівна завжди на пасторальних зустрічах говорила про мене, пастор, який був у нас, теж звернув на мене увагу і запропонував направити мене на навчання в Бучу. Було багато охочих, але не всі надійшли. У 2007 році я поступив в Бучу. Для мене це було великим щастям – я розвивав те, що любив, а я любив Істину і церкву. Спочатку я сумнівався в собі – я такий сором'язливий і боязкий і буду керівником громади? У Бучі в ті роки був «золотий світанок» – 700 стаціонарників, 300 заочників, 35% вступників були адвентисти, тому це був місіонерський центр. Практично всі мирські люди, які вчилися і жили з нами, уклали завіт з Господом, і це надихало і змінило мене як особистість. Мені довірили служіння, багато спілкувався з молоддю, вже не був сором'язливим, співав у хорі, брав участь в молодіжних проектах. І я зрозумів, що це моє.

Як Бог в той час відповідав на Ваші питання?

Мої однокласники всі знали, хто ким хоче стати, де жити, чим займатися. Кожен знаходив свій шлях, щось хотів, любив, вмів, прагнув. Я довго не міг визначитися, що мені подобається, чим хочу займатися, куди зануритися з головою – питання призначення. Господь привів мене до церкви, в інститут, подарував мені дружину, ми одружилися після другого курсу. Для мене це було важливе питання, я не міг уявити, як це я можу одружитися, якщо у мене і дівчини ніколи не було. Два головних ключові моменти – сім'я і призначення в житті, на які Господь

відповів.

Де і як почалося Ваше служіння?

Приїхав до Дніпропетровської області в селище Солоне. Незадовго до мого призначення Лев Вертило провів євангельську програму, хрестилось тринадцять людей. До цього було три великих сім'ї, громада виросла до тридцяти чоловік, і з'явилася потреба в служителі на місці. Купили будинок для церкви, і ми півтора року там служили. Це перше служіння мене надихнуло, було хрещення, приходила молодь, діти. Потім поїхали на п'ять років до Харкова на три громади: місто Валки, селище Нова Водолага і село Знам'янка. Мені сподобалися Молитовні будинки, хороші добрі люди. У Знам'янці 300человек, але кожен десятий адвентист. У списках було тридцять чоловік, але приходило багато молоді, дітей. Всі вони вихідці з Волині, Закарпаття та Львова, приїхали колись як мирські люди, куми один одному, разом раніше застольничали. У них народилися діти, внуки, вони дізналися Господа, прийняли хрещення, і утворилася гарна громада. Вони дуже гостинні, щедрі. За п'ять років ми оновили Молитовний будинок. Він був маленький, старий, ми практично все прибрали, залишалася одна стіна і за один сезон ми збудували чудовий будинок. Все було за пожертвування членів церкви. Вони самі будували, вкладали свій матеріал, гроші, вони дуже вмілі будівельники. Зараз наше служіння в двох громадах Запоріжжя. Наш стаж служіння десять років. У нас з Уляною дві дочки Даніела і Діана.

Як Господь відповідає і допомагає Вам зараз, через десять років?

Є мирське прислів'я «Без Бога ні до порога». Зараз ще більше переконуюся, що будь-яку справу, розпочату з Богом, можна вирішити. Вже є досвід, свій стиль служіння. Важливо вміти спілкуватися з людьми і любити це робити. Якщо немає спілкування, ораторство не допоможе. Я вірю, що люди більше тягнуться до простого спілкування, до дружби. Коли сам по-доброму ставишся, по-простому до інших, все виходить. Навіть,

якщо щось не так зробив, попросив прощення, пояснив, люди розуміють, прощають, допомагають. Раніше я уявляв собі, що служіння – це більше професійна діяльність, зараз розумію, що це дружба, тепле спілкування. Служіння – це відношення з людьми, коли входиш в їх проблеми, молишся разом, підтримуєш їх, сидиш разом за столом.

Що найбільше запам'яталося за час служіння? Поділіться дослідями.

Завжди радісно, коли робиш елеєпомазання, і людина зцілюється. Був такий випадок, коли восьмирічна дівчинка сильно захворіла, нічого не їла. Батьки самі схудли, об'їздили безліч лікарів, але ніхто навіть діагноз не міг поставити. Ми приїхали, зробили елеєпомазання, і сталося диво. Через пару днів дитина відновилася, вона почервоніла, з'явився апетит, почала одужувати так само несподівано і швидко, як і захворіла. До цього випадку батьки були адвентистами, але після цього випадку вони стали більш присвяченими, тому що Господь повернув їм дитя.

Кожне хрещення людини – це теж диво. Був один дивовижний досвід хрещення. Це було в Солоному, моє перше хрещення під час першого служіння. В нашу самотню сестричку закохався мирський чоловік. У сестрички від першого шлюбу, який розпався, був син. Вона не хотіла чоловіка невіруючого, щоб все було по Божій волі, тому сказала йому, що вийде заміж тільки за члена церкви. Він довго сподівався, що вона передумає, боявся брати на себе відповідальність – прийняти хрещення, вона ж не просила формального, а щирого служіння Богу. Він призначив дату розпису і сказав, що до цього часу прийме якесь рішення. Вони пишуть заяву в загс, вона сподівається, що він прийме хрещення, він же розуміє, що анулювати заяву вона зможе в будь-який момент, коли не буде виконана її умова. Перед днем розпису він дзвонить і каже, що хоче прийняти хрещення. Ми швидко зібрали церкву, питаю їх ради, адже досвіду у мене тоді не було, та й не радячись вирішувати таке не можна. Церква сказала, що Ісус б не

відкинув, чому ми повинні відмовлятися. Ми всі зібралися і поїхали до них, за сімнадцять кілометрів в село. А це була пізня осінь, холодний листопад, вода крижана в озері. В районі жодного басейну, в сауні нам не дозволяють, але він згоден в цій холодній воді. Зайшли ми в воду, його схопила судома, все тіло проти того, щоб йти далі, але він хоче хреститися. Я йому кажу: «Саша, нічого не вийде, поїхали додому, похрестимо у ванній», але він відмовився. Ми потім у ванній відігрівали його кілька годин. На наступний день було одруження, церква вітала і раділа за них. До сих пір ця хороша сім'я служить Господу, щасливі, присвячені, через деякий час поїхали в Ізраїль.

У Солонянській громаді був ще один цікавий випадок. Дві сестри-подружки Таїсія та Лідія ходили в харизматичну церкву, вони жертівні, присвячені, духовні, ревні, були на хорошому рахунку. Якось прийшли до нас, їм сподобалася істина, але сумнівалися – як їм залишити ту церкву, чи не буде це зрадою. Ніяк не могли зважитися залишитися в нашій церкві. Вирішили поставити мені ультиматум, кажуть: «Ми перейдемо до вас повністю, якщо Ви прийдете до нас на служіння і потім пояснить, що не так. Може, це Ви помиляєтеся? Ми ж до вас ходимо, і Ви до нас приходіть». Думаю, раз вони так сказали, треба йти, і потрапив якраз на Вечерю в орендований зал, який був повний людей. Після служіння підійшов до мене пастор: «Ви, напевно, з Свідків Єгови? Ви прийшли з Біблією, але наші символи не їли». У них всі беруть символи, навіть не члени церкви. Я відповів, що я просто віруючий християнин. Після підійшов до цих сестричок і розповів всі свої думки. По-перше, вони ламали звичайний батон, по-друге, вони пили вино «Кагор». Всі місцеві божжі знали, що в першу неділю нового місяця проходить Вечеря, і всі приходили випити вина і поїсти хліба. Вони беруть тиснуть ламаного хліба і п'ють вино, скільки їм захочеться. Всі, хто зібрався випити вино, присвячене в православ'ї, і їдять звичайний хліб. Я сестричкам розповів про святість Вечері, про недільний день, зробив багато інших зауважень. Вони кажуть: «Все, ми зрозуміли», і з цього моменту

перестали туди ходити, перейшли в нашу церкву. Пізніше мені вони сказали, що цей пастор зі своїми помічниками, такими ж колишніми наркоманами і кримінальниками, на машині мене шукав по всьому селищу, щоб зі мною серйозно по-чоловічому поговорити. Ці сестрички в церкві диякониси, згадують, як десять років тому дивом вийшли з тієї церкви, і тільки дивом не підхопили голосів. Там всі говорили «духом», а вони зберігали себе в чистоті.

Яка риса характеру допомагає нести таке відповідальне служіння?

Став більш терплячим, багато доводиться терпіти. Я не нарікаю на ті обставини, в яких я опиняюся. Товариськість також з'явилася не відразу, але я терпляче чекав цих змін. Зараз для мене не становить проблем йти до будь-якої людини, начальнику, говорити, досягати потрібного.

Ви вважаєте себе щасливою людиною?

Так, мені в цьому допомагає Господь, моя дружина і діти, вони мене зробили щасливим. Щастя – не мінлива величина, я щасливий завжди. Буває, втомлююся, занепад сил, але це не означає, що в ці моменти я нещасливий.

Питання – Алла Шумило